

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΘ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1769	Κυριακὴ Ι' Ματθαίου (Ματθ. 17,14-23) 12 Αὐγούστου 2012	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ὁ ἔλεγχος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ

«ἜΩ γενεὰ ἄπιστος καὶ διεστραμμένη...» (Ματθ. 17,17)

Ακούσατε, ἀγαπητοί μου, τὸ ἱερὸ εὐαγγέλιο. Τὸ εὐαγγέλιο αὐτὸ διαφέρει κάπως ἀπὸ τὰ ἄλλα· ἐνῶ στὰ εὐαγγέλια τῶν ἄλλων Κυριακῶν ἀκούγεται γλυκεῖα ἢ φωνὴ τοῦ Χριστοῦ, σὰν τῆς μάνας ποὺ καλεῖ τὰ παιδιὰ κοντά της, ἐδῶ **ἡ φωνὴ του γίνεται αὐστηρὴ**. Νομίζει κανεὶς ὅτι ὁ οὐρανὸς γέμισε σύννεφα, ὁ ἥλιος σκοτείνιασε, ἀστράφτει καὶ βροντᾷ καὶ πέφτουν ἀστροπελέκια, καθὼς ἀκούει· «ἜΩ γενεὰ ἄπιστος καὶ διεστραμμένη! ἕως πότε ἔσομαι μεθ' ὑμῶν; ἕως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν;» (Ματθ. 17,17).

Αὐστηρὸς ὁ λόγος αὐτὸς τοῦ Χριστοῦ. Καὶ γιὰ ποιὸν λέγεται; ποιά εἶνε ἡ ἄπιστη αὐτὴ γενεά; Εἶνε πρῶτα ὁ **Ἰουδαϊκὸς λαός**. Κανένας ἄλλος λαὸς στὸν κόσμον δὲν εὐεργετήθηκε τόσο ὅσο ὁ Ἰσραήλ. Ἡ ἱστορία του εἶνε μιὰ ἱστορία θαυμάτων. Θαύματα κατὰ τὸ παρελθὸν διὰ τοῦ Μωυσέως, τῶν κριτῶν, τῶν βασιλέων καὶ τῶν προφητῶν, πρὸ παντὸς ὅμως ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τῆς παρουσίας τοῦ Χριστοῦ ἀνάμεσά τους. Τότε αὐξήθηκαν καὶ πολλαπλασιάσθηκαν τὰ θαύματα σὰν τὴν ἄμμο τῆς θαλάσσης καὶ τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ. Ἔγιναν ἀμέτρητα. Κι ὅπως λέει στὸ τέλος τὸ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγέλιο, ἂν γράφονταν ἕνα πρὸς ἕνα σὲ βιβλία ὅσα ἔκανε ὁ Χριστός, δὲν θὰ χωροῦσε ὁ κόσμος τοὺς τόμους (βλ. 1ω. 21,25). Διότι θαύματα δὲν εἶνε μόνο αὐτὰ ποὺ ἀναφέρει τὸ Εὐαγγέλιο· εἶνε καὶ ἄλλα, ὅπως ὅλη ἡ δημιουργία, ἀπὸ τὸ ἄνθος, τὸ κρίνον τοῦ ἀγροῦ, τὸ φύλλο τοῦ δέντρου, τὸ μυρμήγκι, τὴ μέλισσα, μέχρι τὸν ἄνθρωπο –σὰν σῶμα μὲ τὰ κύτταρά του καὶ σὰν ψυχὴ–, τὸ κάθε ἄστρο καὶ τοὺς γαλαξίες, ποὺ ἐρευνοῦν καὶ θαυμάζουν οἱ ἐπιστήμονες. Ὅντως «θαυμαστὰ τὰ ἔργα Κυρίου» (2. Σερ. 11,4).

Βλέποντας ὅλα αὐτὰ τί ἔπρεπε νὰ κάνουν οἱ Ἰουδαῖοι; Ἔπρεπε νὰ πιστέψουν. Πίστεψαν; **Δὲν πίστεψαν**, ἐκτὸς ἀπὸ μιὰ μικρὴ μειοψηφία. Μερικοὶ βοσκοί, ψαράδες, χωρικοὶ καὶ λίγες γυναῖκες, ὁ κατώτερος λεγόμενος λαός, αὐτοὶ

πίστεψαν. Οἱ ἄλλοι; μίσησαν τὸ Χριστὸ καὶ τέλος τὸν **σταύρωσαν** στὸν κρανίου τόπον. Ἔχει λοιπὸν δίκιο ὁ Χριστὸς νὰ λέη· «ἜΩ γενεὰ ἄπιστος καὶ διεστραμμένη! ἕως πότε ἔσομαι μεθ' ὑμῶν; ἕως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν;».

Αὐτὸ ὅμως, ἀγαπητοί μου, ποὺ λέει ὁ Χριστὸς κατ' ἐξοχὴν γιὰ τὸν Ἰουδαϊκὸν λαόν, **ἰσχύει καὶ γιὰ μᾶς**. Διότι κ' ἐμεῖς εἴμαστε περιούσιος λαός, ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀρχαιότερους λαούς, μὲ ἱστορία τριῶν - τεσσάρων χιλιάδων ἐτῶν, λαὸς ποὺ εἶχε θαυμαστὰ ἐπιτεύγματα ἀλλὰ καὶ εἶδε θαύματα στὴ ζωὴ του. Ἄλλα ἔθνη μεγάλα καὶ κραταιὰ καταποντίσθηκαν καὶ χάθηκαν, τὸ δικό μας ἐξακολουθεῖ νὰ ὑπάρχη ἀκόμη στὸν κόσμον.

Δὲν εἶνε ὑπερβολὴ ἂν ποῦμε ὅτι ἡ χώρα μας εἶνε **χώρα ἁγίων**. Μὲ δέος πρέπει νὰ πατοῦμε τὸ ἱερό της χῶμα. Ἄν πᾶς στὴν Κέρκυρα εἶνε ὁ ἅγιος Σπυρίδων, ἂν πᾶς στὴν Κεφαλονιά εἶνε ὁ ἅγιος Γεράσιμος, ἂν πᾶς στὴ Ζάκυνθο εἶνε ὁ ἅγιος Διονύσιος, ἂν πᾶς στὴ Πάτρα εἶνε ὁ ἅγιος Ἀνδρέας, ἂν πᾶς στὴν Κόρινθο εἶνε ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ἂν πᾶς στὴ Θεσσαλονίκη μας εἶνε ὁ ἅγιος Δημήτριος...

Καὶ ὅμως ἐμεῖς οἱ σημερινοὶ Ἕλληνες δὲν ἐκτιμήσαμε αὐτὲς τὶς εὐλογίες τοῦ Θεοῦ. Μήπως αὐτὰ ποὺ λέμε εἶνε ὑπερβολικά; **Ἄς ἐξετάσουμε λοιπὸν τοὺς ἑαυτοὺς μας** ὅλοι, κληρικοὶ καὶ λαϊκοί, ἄντρες καὶ γυναῖκες, ἂν ζοῦμε κατὰ τὸ Εὐαγγέλιο. Τί μᾶς λέει ὁ Κύριος; Ἄς πάρουμε πρόχειρα **μερικὲς ἐντολές**.

● «Ἐξ ἡμέρας ἐργᾶ», λέει (Ἐξ. 20,9. Δευτ. 5,13), θὰ ἐργάζεσαι ἕξι μέρες. Δευτέρα, Τρίτη, Τετάρτη, Πέμπτη, Παρασκευὴ, Σάββατο ἐργασία. Ἡ ἐργασία εἶνε ἀπὸ τὸ Θεόν, τὴν εὐλόγησε ὁ Χριστός. Ἦρθε Κυριακὴ, χτύπησε καμπάνα; Ἔχεις αὐτιά; ἄκου· ἔχεις πόδια; κάνε φτερά καὶ τρέξε στὴν ἐκκλησία. **Νὰ ἐκκλησιαστῆς** ὅπως δὴ ποτε, νὰ σὲ ἀξιῶσῃ ὁ Θεὸς νὰ πῆς ἕνα «Εὐχαριστῶ» γιὰ τὶς ἄπειρες εὐεργεσίες του, ἕνα «Κύ-

ριε, ἐλέησον» ἀπ' τὰ βάθη τῆς καρδιάς σου, ἕνα «*Ἰλάσθητί μοι τῶ ἀμαρτωλῶ*», ἕνα «*Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου*» (Λουκ. 18,13-23,42). Δυστυχῶς αὐτὸ δὲν γίνεται. Ὁ πολὺς λαὸς ἀπουσιάζει. Μιά στατιστική, ποὺ ἔγινε ἔδειξε, ὅτι στὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τοὺς ἑκατὸ ἐκκλησιάζονται μόνο δύο (2%), τόσο μόνο. Πρέπει νὰ ἔνε καμμιά μεγάλη ἑορτή, γιὰ νὰ γίνῃ τὸ δύο τέσσερα, ἕξι, δέκα, δεκαπέντε, εἴκοσι. Τὸν ἄλλο χρόνο οἱ πολλοὶ ἀπουσιάζουν. Εἶνε μικρὴ ἀμαρτία ὁ λαὸς μας νὰ μένη μακριὰ ἀπὸ τὸν ἁγιασμό τῶν μυστηρίων;

● Ἄλλη ἐντολὴ εἶνε τὸ «*Οὐ λήψει τὸ ὄνομα Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου ἐπὶ ματαίῳ*» (Ἐξ. 20,7. Δευτ. 5,11). Νὰ προσέχῃς πῶς πιάνεις στὸ στόμα σου τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, τῆς Παναγίας, ὅλων τῶν ἁγίων. Νὰ τὰ σέβῃσαι τὰ ὀνόματα αὐτά. Ἄντι σεβασμοῦ ὅμως σήμερα τί ἀκούμε; **Φρικτὲς βλασφημίες.** Ἦταν κάποτε ἐποχὴ ποὺ βλαστήμια δὲν ἀκούγονταν στὸν τόπο μας. Τώρα; Φρίκη! Δὲν θὰ βρῆς χωριὸ καὶ συνοικισμό ποὺ νὰ μὴν ἀκούγεται βλαστήμια. Βλαστημοῦν πρῶι, μεσημέρι, βράδυ, μεσάνυχτα· βλαστημοῦν στοὺς δρόμους, στ' αὐτοκίνητα, στὶς ἐργασίες, στὰ καφφενεῖα, στοὺς στρατῶνες... Ἄν πᾶς ὅμως στὴν Τουρκία, οὔτε ἕνας δὲ βλαστημάει ἐκεῖ τὸν Ἀλλάχ. Ἄν πᾶς καὶ στοὺς Ἑβραίους, κανεὶς δὲ βλαστημάει ἐκεῖ τὸν Ἰεχωβᾶ. Ἐμεῖς, ποὺ ἔχουμε τὴ ζωντανὴ θρησκεία μὲ τὰ θαύματα, γίναμε τὸ πλέον βλάσφημο ἔθνος, ἢ χώρα τῶν βλασφημῶν. Κάποτε πρῶτοι στὴ βλαστήμια ἔρχονταν οἱ Ἰταλοί, τώρα ἐρχόμαστε ἔμεῖς. Δὲν ἀμαρτάνει ὅμως μόνο αὐτὸς ποὺ βλαστημάει, ἀμαρτάνει κι ὁ ἄλλος ποὺ ἀκούει καὶ δὲν διαμαρτύρεται. Ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλὸς ἔλεγε: Ἄν βλαστημήσῃς τὴ μάνα μου καὶ τὸν πατέρα μου, σὲ συγχωρῶ· ἂν πάρῃς μαχαίρι καὶ μοῦ κόψῃς τὴ μύτη, μοῦ βγάλῃς τὰ μάτια, μοῦ ξερριζώσῃς τὰ δόντια, μὲ κάνεις κομμάτια, θὰ σὲ συγχωρήσω. Ἄν ὅμως βλαστημᾷς Χριστὸ καὶ Παναγιά, δὲν ἔχω μάτια νὰ σὲ δῶ! Ὅπως ἐσὺ δὲν θέλεις ν' ἀκοῦς νὰ βρίζουν τὴ μάνα σου, ἔτσι καὶ ὁ Χριστός. Καὶ ὅμως καμμιά γυναίκα στὴν Ἑλλάδα δὲν ὑβρίζεται τόσο χυδαίως ὅπως ἢ Παναγιά. Χυδαίως, χυδαίωτα ὑβρίζουν τὴν Παναγιά, καὶ κανεὶς δὲν ὑψώνει φωνὴ διαμαρτυρίας. Ὁ ἱερός Χρυσόστομος λέει: Βλαστημάει κάποιος; Φώναξέ τον, παρακάλεσέ τον μὲ δάκρυα νὰ κόψῃ τὴ βλαστήμια. Δὲν τὴν κόβει, ἐπιμένει; Ἐχεις χέρι; χτύπα τὸ βλάστημο· χέρι ποὺ θὰ χτυπήσῃ βλάστημο θὰ ἀγιάσῃ. Νὰ γιατί ὁ Χριστὸς λέει καὶ σ' ἐμᾶς: «*Ἦ γενεὰ ἄπιστος καὶ διε-*

στραμμένη!». Τὴν ἐντολὴ τοῦ ἐκκλησιασμοῦ δὲν τὴν τηροῦμε, τὴν τιμὴ τοῦ ὀνόματος τοῦ Θεοῦ τὴν καταπατοῦμε. Λοιπόν;

● Νὰ ποῦμε ἄλλη ἐντολή; «*Οὐ μοιχεύσεις*» (Ἐξ. 20,13. Δευτ. 5,18). Ἕνας ἄντρας – μία γυναίκα, λέει τὸ Εὐαγγέλιο, κανεὶς ἄλλος ἀνάμεσά τους. Καὶ πράγματι ὁ θεσμὸς τοῦ γάμου ἦταν ἰσχυρός. Τὸ διαζύγιο ἦταν ἄγνωστο στὴν πατρίδα μας, μόνο τὸ φτυάρι τοῦ νεκροθάφτου χωρίζε τὸ ἀντρόγυνο. Τώρα ὅμως τὰ **διαζύγια** πλήθυναν. Οἱ μισοὶ σχεδὸν γάμοι διαλύονται. «*Ἦ γενεὰ ἄπιστος καὶ διεστραμμένη!*».

● Ἄλλη ἐντολὴ λέει «*οὐ φονεύσεις*» (Ἐξ. 20,15. Δευτ. 5,17). Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ θανατώσῃς ἄνθρωπο. Ἡ ζωὴ εἶνε δῶρο τοῦ Θεοῦ ἱερό, θαῦμα ἐμπρὸς στὸ ὅποιο ἢ ἐπιστήμη μένει ἔκπληκτη καὶ παρ' ὅλες τὶς προσπάθειές της δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ἐξιχνιάσῃ. Ὅ,τι λοιπὸν δὲν μπορεῖς νὰ δημιουργήσῃς, μὴν τὸ καταστρέφεις. Ἐν τούτοις ὁ ἄνθρωπος οὔτε τὴν ἐντολὴ αὐτὴ σεβάστηκε. Ἡ ἐποχὴ μας ἀποδεικνύεται ἢ πιὸ αἱματηρή. **Δύο παγκόσμιοι πόλεμοι** ἔγιναν, ἑκατομμύρια ἄνθρωποι φονεύθηκαν. Καὶ τὸ αἷμα ἐξακολουθεῖ νὰ τρέχῃ ποτάμι καθημερινῶς... Καὶ μόνο στὸν πόλεμο; καὶ σὲ καιρὸ εἰρήνης ἑκατομμύρια ἄνθρωποι φονεύονται μὲ τὶς **ἐκτρώσεις**. Ὅποιος σκοτώνει ἕνα παιδί, σκοτώνει ἕνα ἀγγελοῦδι, σκοτώνει τὸ Χριστό! Ἄν σκοτώσῃς ἕναν ἄνθρωπο, ἴσως κάποια ἀφορμὴ σοῦ ἔδωσῃ· ἐνῶ τὸ ἀγγελοῦδι αὐτὸ ποὺ εἶνε μέσα στὴν κοιλία τῆς μάνας, τί κακὸ σοῦ ἔκανε; Δὲ γεννᾶνε πλέον οἱ Ἕλληνες. Μεγάλῃ κατάρα. Σχολεῖα κλείνουν ἐλλείψει παιδιῶν. Στὰ χωριά δὲν γίνονται πλέον βαπτίσεις παρὰ μόνο κηδεῖες γερόντων. Τὸ 1911 - 1912 ἕνας Ἕλληνας πέθαινε τὸ πρῶι, καὶ μέχρι τὸ βράδυ γεννιόντουσαν ὀχτώ. Τώρα ἕνας Ἕλληνας πεθαίνει, καὶ μέχρι τὸ βράδυ μισὸς γεννιέται. Σβήνει τὸ ἱστορικὸ αὐτὸ ἔθνος κ' ἔμεῖς κινδυνεύουμε νὰ γίνουμε οἱ νεκροθάφτες του. «*Ἦ γενεὰ ἄπιστος καὶ διεστραμμένη!*».

* * *

Μᾶς ἀνέχεται ὁ Θεός, ἀδελφοί μου, ἀλλὰ μέχρι πότε; Προτοῦ ἐκσπάσῃ ἢ ὀργή του, **ἂς μετανοήσουμε.** Νὰ τηρήσουμε τὶς θεῖες ἐντολές του. Νὰ ζήσουμε μὲ προσευχὴ καὶ νηστεία, αὐτὰ ποὺ διώχνουν τὸν διάβολο καὶ ἐλκύουν τὴ χάρι τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἔλεγχος τοῦ Κυρίου ἔχει αὐστηρότητα, ἀλλὰ γίνεται ἀπὸ ἀγάπη καὶ ἀποβλέπει στὴν σωτηρία τῶν ἀνθρώπων. Ὅχι «*γενεὰ ἄπιστος καὶ διεστραμμένη*» νὰ γίνουμε «*γενεὰ ζητούντων τὸν Κύριον*» (Ψαλμ. 23,6), ᾧ ἢ ὁδὸς καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**